

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίαν καί υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα εὐριστόν καί χρησιμώτατον εις τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ
***Εσωτερικοῦ :** ***Εξωτερικοῦ :**
 Ἔτησίαι φρ. 8,— *Ἔτησίαι φρ. 10,—
 Ἑξαμήνιος 4,50 *Ἑξαμήνιος 5,50
 Τριμήνιος 3,50 *Τριμήνιος 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΑΡΥΘΗ ΤΟ, 1878
 ΟΙ ΒΥΣΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἑσώτερ. λ. 10. Ἐσώτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἑκάστον λ. 25
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 *Ὁδὸς Εὐαγγελίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Αὐγούστου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 38

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Ἐν τούτοις ἡ παρέλασις τῶν φυλῶν ἐτελείωσεν. Ὅλοι ἔσσι ἔλαβαν μέρος, παρετάχθησαν τώρα εἰς δύο στοίχους, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων θὰ διήρχετο ὁ Σουλτάνος μετὰ τὴν ἀκολουθίαν του, διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ παλάτι.

Ὁ Λουλού ἐσυλλογιζέτο, ὅτι τὸ σκεδίσον ἀπέτυχε καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ περιμένουν ἄλλην εὐκαιρίαν διὰ νὰ πλησιάσουν τὸν Σουλτάνον.

Ἄλλ' ἔξαφνα ἀνακόπτεται ἡ πορεία τοῦ ὀμίλου, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκεται ὁ Μουλὰι-Ἀδελὰκις. Οἱ ἀκολουθοὶ του, οἱ μουσικοὶ, πρὸς στιγμὴν σταματοῦν ἀποτόμως. Ἀνερχεῖ μία πνιγμένη κραυγὴ. Οἱ ἱππεῖς διερχόμενοι μετὰ καλπασμῶν ἀνωθεν λευκοῦ σώματος (*), τὸ ὁποῖον μένει ἐξη-

* (') Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλον, σελ. 290.

*Ἦτο κομιζώτατον! (Σελ. 294, στ. γ')

πλωμένον ἀκίνητον εἰς τὸν δρόμον. Καὶ ὁ ὀμίλος ἐξακολουθεῖ τὴν πορείαν του, ἤρεμον καὶ κανονικῆν.

Ἄλλὰ ὁ Λουλού αἰσθάνεται τὴν καρδίαν του νὰ παλλῆ δυνατὰ. Μαντεύει μάλλον παρὰ βλέπει, ὅτι τὸ λευκὸν ἐκεῖνο ἀκίνητον σῶμα, εἶνε ὁ Τζούλης... ἴσως νεκρός.

Χωρὶς νύκτωρ, τὸν ἀρχιμουσικόν, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, χώνεται, περὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν στρατιωτικῶν καὶ τρέχει μέχρι τοῦ σώματος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον εἶχαν καταπατήσῃ τὰ ἄλογα.

Δὲν ἠπατήθη. Ἐἴνε τῶντι ὁ φίλος του, ἐξηπλωμένος ἐκεῖ, ἀναίσθητος, μετὰ τὸ πρόσθεν καταματωμένον. Εἰς τὰ χέρια του σπίγγει ἀκόμη τὴν περιφρῆμην ἀναφορῶν, σφισμένην καὶ κηλιδωμένην μετὰ αἱματά...

Ὁ Λουλού ἐνόησε τί συνέβη. Ὁ σπουδαστής, ἀκλόνητος εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ἔτρεξε πρὸς συνάντησιν τοῦ Σουλτάνου, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπερνοῦσεν ἐμπρὸς του.

Οἱ φρουροὶ ὅμως, νομίσαντες ὅτι εἶνε κανένας τσελλάς, τὸν ἐσπρωξάν, τὸν ἔρριξαν κάτω καὶ ἐπέβρασαν ἀπὸ ἐπάνω του.

Ἐνῶ ὁ Λουλού, συμμιμένος ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ προσώπου τοῦ φίλου του, προσεπάθει νὰ τὸν ζωογονήσῃ, ἤκουσε τὸν κρότον ἀμάξης, ἡ ὁποία ἔφθασε μετὰ καλπασμῶν. Ἡ ἀμάξα ἐστάθη. Ἐνας Μαροκινὸς κατέβη καὶ, βοηθούμενος ἀπὸ ἕνα ἄλλον, ἐσήκωσε τὸ σῶμα τοῦ Τζούλη καὶ τὸ ἐξηπλωσεν εἰς τὴν ἀμάξαν.

Μόλις ἐπρόφθασεν ὁ Λουλού νύναξ καὶ αὐτός καὶ νὰ καθῆσθαι πλησίον του. Ἡ ἀμάξα ἐκινήθη ὀλιτοαχρῶς πρὸς τὸ παλάτι. Ὁ Τζούλης ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ἀναίσθητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ' ΤΟ ΕΥΛΟΚΟΠΗΜΑ

*Ἐπιμονή.

Ἄλλ' ὁ Τζούλης, ὅπως ἔλεγεν ὁ ἴδιος, ἦτο ἐπάψυχος σὺν γατί καὶ δὲν

*Ὁ Λουλού ἔβλεπε τὴν γουστῆν ἀλυσίδα εἰς τὸ χεῖρ ἐνός τῶν μαύρων...

ἐννοοῦσε κατ' οὐδένα τρόπον νάβησιν τὰ κόκκαλά του εἰς τὸ Μαρόκον, διὰ νὰ τὰ κάμουν οἱ Μαροκινὸι συρρικτρες. Ἀμέσως τὴν ἐπερικοιτήθη ἕνας ἰατρός τῶν ἀνακτόρων καὶ ἐντός ἀλίγου ἔγεινε καλά.

Ἡ περιπέτειά του ἐκείνη ἐθεωρήθη ἀπ' ὅλους ὡς τυχαῖον δυστύχημα. Ὁ νεαρὸς Παρισινός, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἀνετράπη καὶ καταπατήθη ἀπὸ τοὺς ἱππεῖς τῆς αὐτοκρατορικῆς συνοδείας. Τὸ πρᾶγμα ἔγεινε μετὰ τὴν ταχύτητα, ὥστε οὔτε οἱ πλησιέστερον ἰστάμενοι δὲν ἀντελήφθησαν, ὅτι ὁ κμηχανικός τοῦ ἀρμονίου ἐδοκίμασε νὰ ἐπιδόσῃ ἀναφορᾶν.

Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ ὁ Σουλτάνος δὲν εἶδε τίποτε. Οἱ δὲ περὶ αὐτὸν ἀπέφυγαν νὰ τῷ κάμουν λόγον περὶ τοῦ ἐπεισοδίου, τὸ ὁποῖον ἤμποροῦσε νὰ τὸν ἀνταρτήσῃ.

Εὐτυχῶς αἱ πληγαὶ τοῦ Τζούλη ἦσαν ἐλαφραὶ, μολοντί ἄλλοκληρὸς ἦν ἐπέβρασαν ἀπὸ πάνω του μετὰ καλπασμῶν. Φαίνεται, ὅτι τὰ θαυμάσια αὐτὰ ἀραβικὰ ἄλογα ὑπερπηδοῦν τὸ σῶμα κατακειμένου ἀνθρώπου καὶ κάμνουν ὅ,τι ἤμποροῦν διὰ νὰ μὴ τὸν πατήσουν.

Ούτω μετά δύο ημέρας ο Τζούλης έσηκώθη από το κρεβάτι, ίσχυος ελίγον και χαλαίνων, αλλά κατά τάλλα υγιέστατος. Και ανέλαβε την συνήθη του υπήρεια.

Η «ύπηρεσια» αυτή συνίσταται εις τὸ νὰ γραλλῆ τὸ ὄργανον του καὶ νὰ παίξῃ χαρτιά ἢ ντόμινο με τοὺς εὐρωπαϊοὺς συν-αδελφούς του.

Ὁ πρῶτος ποὺ συνήτησε, μόλις ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του, ἦτο ὁ Ζερμαῖν. Ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος, με τὴν συνήθη του εὐγένεια, ἔσπευσε νὰ πληροφρηθῆ περὶ τῆς υγείας του.

— Ὁ κύριος εἶνε τώρα καλλίτερα; τὸν ἠρώτησε. Χαίρω πάρα πολὺ... Αὐτοὶ οἱ καθαλλάρηδες τῆς συνοδείας εἶνε λιγὰκι βάνασοι! ἀλλὰ δὲν πταίουν ἔχουν διαταγὴ νὰ πομακρόνουν, κ' ἐν ἀνάγκῃ νὰ σκοτώνουν, κάθε ἀνθρώπο ποὺ θὰ ἐπιλησάξῃε πάρα πολὺ τὸν Σουλτάνο. Φυλάγεται καλὰ, βλέπετε, ἢ Αὐτοῦ Μεγαλειότης καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν πλησιάσῃ ὅποιος θέλει.

— Καλὰ, καλὰ, ἀπεκρίθη ἀποτόμως ὁ Τζούλης. Καὶ ὁ κύριός σου τί γίνεται; Ἔχεις τίποτε νεώτερον;

— Τίποτε ἀπολύτως, κύριε. Ἐλαδα ἤδη τὴν τιμὴν νὰ σὰς πῶ, ὅτι ὁ κύριός μου δὲν προειδοποιεῖ ποτέ. Εἰμπορεῖ νὰ εἶθῃ καὶ σήμερα...

— Καὶ ἓν χρόνον, γὰρ, τὸ ξέρα! εἶπεν ὁ Τζούλης, στρέφων τὰ νῦνα πρὸς τὸν Ζερμαῖν.

Ὁ Λουλοῦ ἔχρηξεν πολὺ διὰ τὴν ταχαῖαν ἀνάρρωσιν τοῦ φίλου του, τὸν ὁποῖον πρὸς στιγμὴν ἐνόμισε νεκρόν, ἀλλὰ τῷ ἀπηγόρευσε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπέπειραν.

— Βλέπεις, τῷ εἶπεν, ὅτι αὐτὴ τὴ φορά ἐγὼ εἶχα δικήν καὶ ὅτι ἡ ἰδέα σου νὰ μιλήσῃς στὸ Σουλτάνο, θὰ μπορούσε νὰ σοῦ στοιχίσῃ πολὺ ἀκριβὰ; Φαίνεται, ὅτι αὐτὰς δὲν εἶνε ἀπλοῦς ἀνθρώπος, εἶνε θεός. Γιὰ θυμήσου τί ὠραίος ποὺ ἦτον ἐπάνω στὸ ἀσπρὸ τοῦ ἀλογο, περιστοιχισμένος ἀπὸ ὄλους τοὺς στρατιώτας, ὅταν οἱ ἀρχηγοὶ τὸν προσκυνούσαν καὶ αὐτὸς τοὺς εὐλογοῦσε!

— Καλὰ νέε, ἔλαμεν ὁ Τζούλης ὑψώνων τοὺς ὤμους· ὅλ' αὐτὰ εἶνε καλὰ γιὰ νὰ θαμβῶνουν τοὺς Μαροκίνοὺς· ἀλλὰ ἔμας δὲν εἶμεθα Μαροκίνοι. Εἶδαμε εἰς τὸ Παρίσι κἀν καὶ κἀν Βασιλεῖς καὶ Αὐτοκράτορας! Ὁρμισθήκα νὰ τοῦ δώσω τὴν ἀναφορά μου, καὶ θὰ τοῦ τὴ δώσω!

Εἰς μάτην προσεπάθησεν ὁ Λουλοῦ νὰ μεταπέισῃ τὸν φίλον του, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀκεφάλι ἀγύριστο» καὶ τὸν ὁποῖον καμμία ἀπατηγία δὲν ἀπεθάρρυνε.

— Ἄλλως τε, ἐξηκολούθησε, μήπως ἔχομε καὶ τίποτε ἄλλο νὰ κάμωμε; Δὲν θὰ περάσωμε βέβαια ὅλη μας τὴ ζωὴ κλεισμένοι εἰς αὐτὸ τὸ παλάτι, ὅπου ἀπὸ στιγμὴ εἰς στιγμὴ κινδυνεύομε νὰ ἰδοῦμε τὸν χαριτόβριτον κύριον Δίκ!... Πρέπει

νὰ βροῦμε τὸν μπαμπὰ σου καὶ τὴ μαμμά σου, τί διαβόλο!

— Ὡ καί! ἔκαμεν ὁ Λουλοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμπορούσε γὰρ οὐτὴν προσεφάρμενον τὸ ὄνομα τῶν γονέων του χωρὶς νὰ διακρύβῃ, φθάνει νὰ μὴν ἐπαθῶν τίποτε κ' αὐτοὶ οἱ δυστυχημένοι. Περίεργον πρῶτον νὰ μὴν ἀπαντήσουν στὸ γραμμὰ μου!

— Μπα, εἶπεν ὁ Τζούλης, αὐτὸ θὰ τὸ μάθωμε γρήγορα.

— Ἔχεις καὶ κανένα σχέδιον;

— Ἔννοεῖται.

— Δυστυχία μας! Φυλάξου!

— Ὅποιος δὲν διακινδυνεύει τίποτε, δὲν ἔχει τίποτε. Κί ὅπως γλυτώσαμε ἀπὸ τὸ Κασμπά, ἔτσι θὰ γλυτώσωμε κ' ἀπ' ἐδῶ!

Ὁ Λουλοῦ ἀνόησεν, ὅτι ἦτο περιττόν νὰ ἐπιμένῃ καὶ ἀφίσει τὸν φίλον του, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν συναυλιῶν, ὅπου ἐμελετοῦσε καθήμερον βεσιὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀρχιμουσικοῦ.

Ἡτοίμαζαν τὴν συναυλίαν, τὴν ὁποίαν θὰ εἶδαν τὴν προσεχῆ Παρασκευὴν ἐνώπιον τοῦ Σουλτάνου.

Ὅταν ἐπανεῖθε τὸν Τζούλην, τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, οὗτος τῷ ἀνήγγειλε μίαν μεγάλην εἰδήσιν.

— Τὸ ξέρεις, τῷ εἶπεν, ὅτι θὰ ἰδοῦμε τὸ Σουλτάνο τώρα τ' ἀπόγευμα; Καθὼς μοῦ εἶπαν οἱ συνάδελφοι, θὰ εἶθῃ, νὰ παίξῃ τένις στὴν αὐλή μας. Ἐλα νὰ ἰδῆς, ἔβαλαν κίβλα τὸ δίκτυ καὶ κατέβρεξαν.

Ὁ σπουδαστὴς ἐπῆρε τὸν φίλον του ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὠδήγησε εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου εἶχε τὸ ὄργανόν του.

— Ἰδέε, ἐξηκολούθησε, δείχνων τὴν πλατεῖαν τοῦ τένις, ἡ ὁποία ἐξετείνεται πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ἐργαστηρίου ἀπὸ ἐδῶ θὰ τὸν ἰδοῦμε μίαν χερά! ἔχομε θεωρεῖς πρῶτης σειρᾶς.

Καὶ χαμηλοφώνως προσέθεσε:

— Κί ἴσως θὰ τοῦ μιλήσωμε...

— Ὡστε ἐπιμένεις στὴν ἰδέα σου;

— Ἀκούε ἐκεῖ! Μὰς παρουσιάζεται μίαν μοναδικὴν εὐκαιρία ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφίσωμε. Καὶ μάλιστα αὐτὴ τὴ φορά δὲν θὰ ὑπάρχουν ἵππεῖς γιὰ νὰ μὲ ἀναπέδογυρίσουν.

Ὁ υἱὸς τοῦ κ. Ρισανὲλ δὲν ἀπεκρίθη τίποτε. Ἄλλ' ἦτο φοβισμένος καὶ σκεπτικὸς.

Εἰς τὸ τραπέζι δὲν εἶχε διόλου ἐρεθίσιν κ' ἐκύτταξε με θαυμασμόν τὸν Τζούλην, ὁ ὁποῖος ἔτρωγε με ὄλην του τὴν ἡσυχίαν, ὡς νὰ μὴν ἐπρόκειτο νὰ διακινδυνεύσῃ ἴσως ἀλλήν μίαν φοράν τὴν ζωὴν του.

Ἄμα ἐτελείωσε τὸ γεῦμά του, ὠδήγησε πάλιν τὸν μικρόν του φίλον εἰς τὸ ἐργαστήριον, ὅπου τῷ εἶδειε μίαν ψάθαν καὶ τῷ εἶπε:

— Παπλωσο ἐκεῖ· χάμω καὶ μὴν κινῆθῃς ὡς ποὺ νὰ σοῦ πῶ.

Κατόπι ἐμίσκλεισε τὸ θυρῶφυλλον εἰς

τρόπον ὥστε νὰ βλέπῃ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν αὐλήν, χωρὶς γὰρ εἰσπεῖν ἀπὸ τὴν αὐλήν εἰς τὸ ἐργαστήριον.

— Τώρα, εἶπεν, ὅλα εἶνε ἕτοιμα. Ἡμπερὸς!

Με μεγάλην του ἐκπληξίν, ὁ Λουλοῦ εἶδε τότε τὸν φίλον του νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ ὄργανον καὶ νὰ τὸ ἐτοιμάξῃ, ὡς εὐὰν ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; τὸν ἠρώτησε.

— Τὸ καθήκον μου! ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης. Μὲ διετάξαν νὰ ἔχω πάντα τὸ ὄργανό μου ἕτοιμο. Καὶ ἀπλοῦστατα συμμορφωθῶμαι με τὴν διαταγὴν.

Τὸ τένις τοῦ Μουλαῖ-Ἀβδελαζίζ.

Ἐπέρασε μίαν σχεδόν ὥρα, — ἀνυπομονησίας διὰ τὸν Τζούλην καὶ εὐχαριστήσεως διὰ τὸν Λουλοῦ, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι οὔτε σήμερα δὲν θὰ ἐξήρχετο ὁ Σουλτάνος.

Ἄλλ' ἐξαφνα, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Κυανοῦ Παριπτέρου, ἤκουσθησαν ὀμιλίας καὶ γέλια, καὶ ἀπὸ τὴν μισοκλειστὴν θύραν οἱ δύο Παρισίνοι εἶδαν ἓνα γραφικὸν ὄμιλον νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὀμιλοῦ ἦτον ἓνας ὑψηλὸς νέος, εἰκόσιν ὡς εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ελίγον παχὺς διὰ τὴν ἡλικίαν του, πολὺ μελαγχρόνιος, με γενάκια, τὰ ὁποῖα μόλις ἤρχίζαν νὰ φυτρώνουν.

Ἐπροσέεσεν τὴν συνήθη λευκὴν ντζελλάμπα τῶν Μαροκίνων, ἀλλὰ ἡ κουκούλα ἦτο καταβασμένη καὶ ἐφαίνετο τὸ κεφάλι σκεπασμένον με μικρὸν κόκκινον ἔσει.

Πλησίον του εἶχε τρία-τέσσαρα πρόσωπα, με τὰ ὁποῖα συνωμίλει οικειότατα. Ἐκ πρῶτης ὄψεως, οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ ἐφαίνοντο τὸ ξένου. Ὁ ἓνας, με κάσκον λευκὴν, ἦτο Ἄγγλος· ὁ ἄλλος, Γερμανός· ὁ δὲ τρίτος, ἀγνώστου ἐθνικότητος, ἐφόρουσε ὀγκώδη κεφαλόδεσμον, πλατεῖα πανταλόνια χωρμένα εἰς κίτρινες μπόττες, καφτάνι καὶ βουρνούζι.

Ὁ Μουλαῖ-Ἀβδελαζίζ, με τὴν συνοδείαν του, περιήλθε δυὸ-τρεις φορές τὴν αὐλήν, ἐπεσκέψθη τὸ θηριοτροφεῖόν του καὶ κατόπι ἐχασμήθη ἀπὸ ἀνίαν ἀκατανίκητον.

Οἱ ἄλλοι ἔκαμαν ὅτι ἠμποροῦσαν διὰ νὰ τὸν διασκεδάσουν ἄλλ' ἦτο δύσκολον. Καθένας ὀμιλοῦσε τὴν ἰδικὴν του γλῶσσαν. Μόνον ὁ ἀνθρώπος με τῆς κίτρινες μπόττες ἐπρόφερε μαρκεῖς λέξεις μαροκίνας, μεταφράζων εἰς τὸν Σουλτάνον ὅτι ἔλεγον ὁ Ἄγγλος καὶ ὁ Γερμανός.

Τέλος ἀπεφασίσαν νὰ παίξουν τένις. Εἰς γεῦμα τοῦ ἐπιμελητοῦ, ὁ ὁποῖος παρεκολούθει μακρόθεν τὰ συμβαίνοντα, πέντε-ἕξ μαζαῖς θεραπαινίδες ἔφεραν τῆς ρακέττες καὶ ἐστάθησαν εἰς τὰ ἄκρα τῆς πλατείας τοῦ τένις, διὰ νὰ σηκίουν τὰς σφαῖρας. Καὶ τὸ παγινίδι ἤρχισε.

Ἦτο κομικώτατον.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 291)

— Κύριε διευθυντά, κάτι μοῦ λέγει μέσα μου, ὅτι θὰ βροῦμε τὸν Ἐρβελίν!

— Ὡ καὶ νὰ ἦταν ἀληθινὸν τὸ προαίτημά σου, φίλε μου!... Μὰ ὕστερ' ἀπὸ τέσσαρες-πέντε ἡμέρας;...

— Ἀλήθεια. Ὁα τὸν βροῦμε ἀρῆ γε ζωγτανό; ἐψεύθισεν ὁ Δουβάλ, με πινυμένῃν φωνὴν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

Μολοντί, εἶχε νυκτώσῃ, ὁ Δουβάλ δὲν

«Ἐφάνη ἀμέσως ἡ κεφαλὴ ἑνὸς θαντικοῦ σκύλου» (Σελ. 295, στ. γ')

εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ παρμιένῃ ὡς αὐρὸν τὸ πρῶτ.

Συνοδευόμενος ἀπὸ δύο ἀστυφύλακας, καλὰ ὀπλισμένους, μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Σαιν-Βινσάν.

Παραγματικῶς, τὸ πηγάδι... ἔκλειε...

Ἄλλ' ἀπὸ τὸσον βάθος, ἀπὸ τὸσον μεγάλην ἀπόστασιν, δὲν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ, ἂν οἱ γόοι ἐκεῖνοι ἦσαν ἀνθρώπου ἢ ζώου...

Μόλις ἐξημέρισεν, οἱ τρεῖς ἀστυνομικοὶ ἐπανήλθον συνοδευόμενοι ἀπὸ δύο πυροσβέστας.

Ἐρριψαν μερικὰς πέτρας εἰς τὸ πηγάδι, διὰ νὰ ἐκτιμῆσων

«Ἐβῆσαν ἀπὸ μέσα ἐν ἀναίσθητον σώμα».

τὸ βάθος του ἢ βλάστησις ὄμως, μέσα καὶ ἔξω, ἦτον τὸσον πυκνὴ, ὥστε ἡ πέτρας ἔσταματοῦσαν εἰς τὰ γράδια.

Συνοεσκέψθησαν τότε περὶ τοῦ πρακτέου. Καὶ ἀπεφασίσαν νὰ σπῆσουν ἐν ἱκρίον, διὰ νὰ βάλουν μίαν τροχαλίαν μ' ἓνα σχοινί, ὥστε νὰ ἠμπορέσουν νὰ καταβαίνουν ἓνα ἀνθρώπων εἰς τὸ πηγάδι.

Τοῦτο καὶ ἔκαμαν. Εἰς τὸ σχοινί τῆς τροχαλίας προσέδεσαν ἓνα στερεὸν καλάθι, καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς πυροσβέστας, ὀπλισθεὶς μ' ἓνα δρεπάνι, διὰ νὰ κόπῃ τὰ γράδια καὶ νανοίγῃ διόδον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὄψιν.

Ἄλλὰ δὲν κατέβαινε πολὺ γρήγορα. Ἡ βλάστησις ἐφραττε το πηγάδι ὅλους διόλου. Μετὰ μίαν ὥραν ἐπιπόνου καὶ ματαίας ἐργασίας, ἠνοχηκάθησαν νανοσῶρον τὸν ἀνθρώπων. Τὰ χέρια του ἦσαν καταμπατωμένα.

Τὸν ἀντικατέστησεν ἄλλος. Ἄλλὰ καὶ αὐτός, μετὰ μίαν ὥραν, ἀνεσῶρθη ἐξηγλημένος, μισοκλιπύθωμος, διότι, νὰ μὴν παρκαίωτο τὸ πηγάδι ἦτο ἐλεύθερον ἀπὸ χόρτα καὶ ἀγκάθια, ἀλλ' εἰς τὸ βάθος ἔκεινε—εἰκοσιπέντε ὡς τριάντα μέτρων,— ἔλειπεν ὁ ἀήρ. Δύσκολα ἠμποροῦσε κανεὶς νὰναπνεύσῃ.

Ἐνας ἀστυφύλαξ ἐπρότεινε νὰ φέρουν κ' ἄλλους ἀνθρώπους. Ὁ Δουβάλ ὄμως δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ πλέον οὔτε στιγμὴν. Κ' ἐκάθησε εἰς τὸ καλάθι, διὰ νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ πηγάδι ὁ ἴδιος.

Ἐπὶ ἀπὸ ἐργασίαν μισῆς ὥρας, ἠκούσθη ἀπὸ κάτω νὰ φωνάζῃ:

— Ἡ φωνὴς ἐξακολουθοῦν, ἀλλὰ δὲν βγαίνουν ἀπὸ τὸ πηγάδι. Εἶμαι εἰς τὸν πάτο καὶ νερὸ δὲν ὑπάρχει. Ἡ φωνὴς σὰ νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸν τοῖχο. Στείτετε γρήγορα νὰ πάρτε λουστοὺς καὶ λιγαῖρια.

Δὲν ἦτο εὐκόλη δουλειά, νανοίξουν τρύπα εἰς τὸν τοῖχο τοῦ πηγαδιοῦ.

Ἐπιτέλωσε, κατὰ τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευ-

μα, ἓνας σωρὸς ἀπὸ πέτρας ἔπεσε κάτω καί, εἰς τὴν τρύπαν ποὺ ἐσηχημάτισθη, ἐφάνη ἀμέσως ἡ κεφαλὴ ἑνὸς θαντικοῦ σκύλου.

Ἀπὸ τὸ πρῶτ, ὁ Δράκος ἤκουε τοὺς κρότους τῶν ἐργαλείων καὶ δὲν ἔπαυσε νὰ κλαυθμηροῖξῃ. Τὸ δυστυχημένον ζῶον, με φοβερὰν προσπάθειαν, κατόρθωσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν τρύπαν εἰς τὸ πηγάδι. Τὰ πλευρά του ἐξεσχίσθησαν εἰς τὸ μῦθος τῶν πετρῶν.

Ὁ Δουβάλ καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ ἦσαν εἰς τὸ πηγάδι, ἀρχίσαν νὰ φωνάζουν ἀπὸ τὴν τρύπαν δυνατὰ:

(Ἔπεται συνέχεια)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α) Μαγικὴ εἰκὼν

Πόσων ἐτῶν εἶνε αὐτός ὁ ἐσχατόγηρος;

β) Παίγνιον

Ἐσπῆλη ὑπὸ τοῦ Δελφίνου

ΝΑ	ΡΙ	ΣΤΑΝ	ΚΡΟΝ
ΓΑ	ΣΧΑ	ΔΗ	ΜΟ
ΧΑΡ	ΒΗ	ΚΟ	ΒΙ
ΒΙΑ	ΒΑΡ	ΣΟ	Α

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθῶν ἕξ πόλεις τῆς Ρωσίας.

γ) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐσπῆλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώου τοῦ 1913

• - den - entend*#* - esiat

Νὰναγνωσθῇ τὸ φωνηεντόλεπον τοῦτο. Ἀθήλαις: Αἱ λύσεις—ἀσωνδέποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συναδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνου δικαλέπτου γραμματόσημου.

Δύσεις τοῦ 36ου φύλλου

α) Ὀλύμπια, Παναθήναια, Ἴσθμια, Νέμεα, Πύθια, Λύκαια. — β) Τὰ Μέγαρα εἶνε πόλις τῆς Ἑλλάδος. — γ) Une hirondelle ne fait pas le printemps.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Γράφος: — Καλήμέρα, Τοτό' τ'ά νέα σου;
Τοτό: — Δέν τ'ά έφάρσα σήμερα, γιατί βρέχει.
Έστ'άλη από του Μεγάλου Ναυαρόντος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Αθήναι, 38 όδός Εύρωίδου
τήν 18 Αυγούστου 1914.

ΠΡΕΠΕΙ νά συμμορφώνεται κανείς με τάς
περιστάσεις. Δι' αυτό μη παραπονιούσθε άν δέν
άπαντώ έκτενώς εις τάς επιστολάς σας, ή και άν
δέν άπαντώ διόλου. Δέν τ'ά έπικμαν; a la
guerre comme a la guerre!

Με μεγάλην μου χαράν άναγγέλλω τούς
ευχρείς γάμους τής παλαιάς και αγαπητής μου
φίλης Δευκής Γ. Σακελλαροπούλου, τής
γνώστотάτης εις τόν κύκλον μας υπό τόν ψευδώνυμον
Σαθή Μουomé, μετά τού κ. Παναγιώτη
Κ. Ριζάκη δικαστού. Εύχρημαι πάσων εύτυχίαν.

Ελληνικών Ίδεώδες, πολύ εμφορα; ό μο-
λοχόγής σου, αλλά έκτενής, τίθ' τόν έδημοσίευσεν
άν ητο συντομώτερος (ό μισός) και άν εξέλιθα
δακτυλίδα φύλλα. Ναι, ευγενής ή φιλοδοξία
σου, αλλά μη βιάζεσαι, μην άνυπομονής!

Λοιπόν, Ένώσις τής Κρήτης, πώς σου εφά-
νησαν τά τετρασέλιδα φύλλα; Πάλι έχουν απ'
όλα... Χαρτήν τών λέξεων σου έστειλα. Ένα
φίλιόν εστιν χαριτωμένον μικρόν Μπαμπιν. Μα
τι όμοιά σου τόν περιγράφεις!

Η Ηρωϊκή Σάμος μου γράφει: "Επειδή
γνωρίζω ότι ενδιαφέρονται δι' όλα τά άσροφόντα
τούς φίλους σου, σου αναγγέλλω ότι ή περίφη-
μη Ψιφίνα μου, έγέννησε πάλι χθές ένα υιόν,
τόν όποιον σύμφωνα με τά καθιερωθέντα — να
βάξω δηλ. στα τέσσα της Ψιφίνας μου ψευδώνυ-
μον — όνόμασα Νέλικα. Νά ζήση και να
μην άφιση ποντικόν!

Ανάσθησις, γάισω πολύ τού έγενεις καλά.
Μ' άλήθεια, εφοδούσαν μην πεθάνης και δέν μου
έστ'άλλες τού γράμμα σου μου έγραψες από τού
προέδρατι; 'Α, δέν πεθαίνων έτσι εύκολα οι
άνθρωποι! — Ευχαριστώ πολύ τόν καλή σου
μπαμπά σου π'ε βοήθη τόσο στο έσπαθίωμα.

Αν θέλετε να μάθετε πώς περνά και ό φίλος
μας άκαρποεφής Ολυμπιονίκης, ιδού: Κά-
βαται σ'ε μια ώραία έξοχή κ' έχει συντροφία
ένα μάθρο παγκυλό άρνάκι, που άκούει εις τού
όνομα «Μάρκος» και τόν ακολουθεί παντού. Είναι
τόσο έξυπνον, ώστε όλοι οι χωρικοί τή θαυμά-
ζουν. Επειδή όμως δέν τού φβάνει ή συντροφία
τού άρνάου, μου περιγράφει και τού έστειλα δύο
τόμους μου. Και τώρα θέ προνή άκόμη ώραίό-
τερα.

Ο "Ηρώς τού 1913 μου γράφει: « Αποροί
πώς σου πέρασαν ή ιδέα, άντι εμπορεί να δυσ-
νασχετήσουν οι φίλοι σου επειδή, ός ει τών
περιστάσεων, ηναγκάσθης να περιορίσης τήν
έκδοσίν σου. Απαντώντας, θα χαίμουν ό,τι τούς
είνε δυνατόν δια τά σ'ε υποστηρίξουν. Είς τήν
ανάγκην φαίνονται οι καλοί φίλοι. Ταύτα δε
λέγων, μου φαίνεται ότι δειρμηνόμα τήν γνώ-
μην όλων τών αληθών φίλων σου.» Τ'ό πιστεύει!

Ο Αιδυμάιος έκαρε τόν λογαριασμόν και
ήνρον ότι, κατά τήν εξαμηνίαν τού 1914, εις
τήν Σελίδα Συμφρασίας δημοσιεύθησαν 189
κομμάτια, εκ τών όποιων τά 101 έστάλησαν
άπό έξορία και τά 88 από κορίστια. "Ε, δέν
είνε και τόσο μεγάλη ή διαφορά.

Μου έρρεσε πολύ τού γεμάτου άγάπης γραμμα-
τάκι σου, Φοφούλα. Πόσο μ' ευχαράρουνον λό-
για, σαν τ'ά δικά σου, και μέλιστα εις αυτάς
τας περιστάσεις...

Όραίος επιστολάς μου έστειλαν αύτήν τήν
εβδομάδα και οι εξής: Παγκύριος Πόθος,
Πηλιεύς, ό Νικητής και Πολιεύς Αστής.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Δαρνοσεφής Βασιλεύς;
α. (Β. Α.) Σαλιγκάκης Έφρόδου, α. (Κ. Π.)
Μαγεμένο Κόμμα, α. (ρρ) Πυθία, α. (Μ. Σ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλ-
λάξουν: ό Πολιεύς Αστής (0) με Τέλλον
Άγραν, Βασιλείον τόν Βουλγαροκότον, Α-
τρούμητο Εδζωνάκι — ή Υπεροφρανος Έλλη-
νής (0) με Πορτογαλίσιον τών Δολλαρίων, Τέλ-
λον Άγραν, Δορελάτ, Συμφωνικήν Ήγά,
Άσιαρίαν, Φάισμα — ό Πηλιεύς (0) με Ατρού-
μητο Εδζωνάκι, Ναβαρογ Μιαούλην, Πατρι-
νό Ναυτιόπουλο, Νικητήν — τού Πειρακλήσιον
(0) με Τέλλον Άγραν, Θέρον Βασιώτην, Βαλ-
κανικήν Συμμαχίαν, Σαυθνήν Μουσικήν, Φάι-
να, Χάρονα, Κόμμα, Δορελάτ, Νέλικα, Άσια-
ρίαν, Μπαμποπούλιαν, Ποντονήλιαν, Σού-
βριαν, Όμηριάδα, Τελέουλλαν, Τρικυρίαν, Αι-
δυμάιον, Κάρομα; Σολιφίδα, Ίδων, Έσφιμι-
τίδα — ό "Ηρώς τού 1913 (0) με Φάισμα, Βαλ-
κανικήν Συμμαχίαν, Τσοόχραον.

Η Διάπλασις άπαίξεται τούς φίλους της:
Τοκυρίαν (έχει καλός) Έλευθερωθούσιον
"Ήπειρον (τόμον έστειλα) χαίρω που δέν χω-
ράνετε να τούς διαβάξω) Κάστρον Καλαμών
(κάποτε, εκ λίγων ανεξαρτήτων τής βελγισίας
μου, δέν προσβήθαι τού ταχυδρομίου εκ τούτου
ή μικρά άργουρία) (Ουλοσομοδιή τού Σπό-
λου (ε, θα οικονομώ όλίγον τόπον και δεά κα-
νένα Διαγονισμόν) Πεδιόν τής Μόχης (εις τού
ίδιον λοσόχαρον) Δοξασμένον Ρήρον (έστειλα)
Εδζοκ. Μιαούλ, (όπό τόν υίλον "Απ' όλα
δι' όλους" ή εφημερίς "Ακρόπολις" έδημοσί-
ευσεν άλλοτε μικρά διάφορα) και συντηρημέ-
νους τόν υίλον αυτόν, ό όποτος έγενεν σογύ-
τερα πικρόγνωστος, τόν έγραψεν έτσι: Α.Ο.Δ.Ο.)
Αλοια τών Θεομοσιών (ναί, εις τας Άσκή-
σεις υπερεπληθήθη ό αριθμός 403 τού άλλο λά-
θος ενότιον) Τροκλήν Ναυτοποσίαν (έστειλα)
πολύ πιστά αυτά που μου γράφετε, αλλά που τόπος
διά τέτοις συζητήσιαι!) Κ. Κωσ. (ναί, έδγρημαι)
Μπαουτοκαλαμαζήν Γαλιανόκικην (έστειλα
εκ δευτέρου 26 - 34) Γνωστομάχον "Ελληνα
(έστειλα) Ποντονήλιαν (ναί, και σήμερα τού
ίδιον συμβαίνει) αλλά σ' εκτιμώ πολύ που δέν
παραπονίζετε και αναγγέλλετε τού δικού μου)
"Απόγονοι τού Κατ'εχοχόστον (βεβαίως πρέπει
να τας λύξω) Νεοσών Κρήσιον (σάμπλωσι-
έγε ύπομονήν) Νεκηροφόν Στόλιον (καλός να
έλθης) Αίγλην τού "Ελληνομοί (έλαδα, ευχα-
ριστώ) Νέον Βουλγαροκότον, Δελφίνα κλπ. κλπ.

Είς δύος επιστολάς έλαβα μετά τήν 18ην
Αυγούστου, θαπαντήσω εις τού προσχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 146ος Διαγωνισμός Δύσεων
Αυγούστου-Νοεμβρίου
Αί λύσεις δεκταί μέχρι τής 26ης Οκτωβρίου

406. Δεξιόγραφος

"Αν κάτι που τού τρώγεις
Μ' ένα νησί συνάφης,
Ένα σοφόν άρχαίον,
"Απ' τούς έπτά, θα γράφης,
Έστ'άλη από τού Φεγγαρόπαίδου

407. Μεταγραμματισμός

Φαινόμενον τής Όπτικής
Προβάλλει εν τού άμα,
"Αν ε' όνομα τής φίλης μας
"Αλλάξωμ' ένα γράμμα,
Έστ'άλη από τού Δένοντος τών Θεομοσιών

408. Αναγραμματισμός

Αναγνωρίαν αναγραμματίσιαν,
Και ζών άπρον έσχημάτιαν,
Έστ'άλη από τού Ένδοξου Άλεγονούτου

409. Τρίγωνον

* * * * = Στρατηγός, Άθηνάιος,
* * * * = Θηρίον,
* * * = Έκπληρημα χρόνου,
* * = Μετοχή,
* = Σύντανον.

Και καθένας τά Ίδια.

Έστ'άλη από τής Πανελληνίου Ένώσεως.

410. Έπιγραφή

Ι Π Ν Ε Δ Ν
Σ Α Κ Σ Η Ω
Τ Ι Ψ Ο Τ
Ε Α Ε Υ Σ Ε
Υ Α Π Θ Η Α
Ε Τ Α Ι

Ζητείται ή άνάγνωσις τής έπιγραφής ταύτης-
Έστ'άλη από τού Ναυαίου τής Δεσφου

411. Μαγική ειρών άνευ ειρόδος

— Κάκια, Όλίκα, Λάμπρο, έλάτε να τού πιωθώμ'
— Ποιό;
— Μα σ'ε τού έπικ;
Τι θ'ά έπιάνω;

Έστ'άλη από τής Μεγάλης Ελλάδος

412. Μεσοατιχίς

Τά μεσαία γράμματα τών κάτωθι ζητούμενων
λέξεων αποτελούν κατά σειράν διάσχησον ρήτρας,
τής άρχαϊκότατης:

1. Νήσος τού Ιονίου. 2. Ρωμαίος ιστορι-
κός. 3. "Ηρώς ήμέτερος. 4. Πηλιόν από τά με-
γάλα. 5. Βασιλεύς τής Πελοπίας. 6. Νεώτερος
"Ελλην ποιητής. 7. Νήσος τού Αιγαίου.

Έστ'άλη από τής Βαλκανικής Συμμαχίας

413. Φωνητοτόκικον

φβ - τς - βδλ; - κν - φδ; - σ

Έστ'άλη από τού Πολιεύ Αστερός

414. Γεϊφος

ούπω ούπω
ούπω μγγ ούπω
ούπω ούπω
ή φανός

Έστ'άλη από Κωνστ. Γ. Παπαγεωργίου

Ευχάριστο καζοκίρι
σερνοδν οι εφοδιαζόμενοι
με τόμευς «Διαελάσεως»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 35ου ΦΥΛΛΟΥ
(18η τήν λύση εις τήν σελ. 291)

- ΑΘΗΝΩΝ: Στυλιανή Α. Σκορδάρα, Θ. Ν.
Φρογκιάς, Πεταγή Νεραϊδούλα, Γ. Β. Πετρονά-
κης, Έμ. Μ. Φλωράκης, Σοφίκα Άγ. Βόδη, Ι.
Ν. Κελας, Κ. Α. Δάνος.
ΑΙΓΙΝΗΣ: Εδφηνία Γ. Ζέρβα, Μικρός Παγα-
νίλης.
ΒΟΛΟΥ: Άρηνή Κ. Λυμαρδοπούλου, Κ. Ι.
Πενάς.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Καράλ. Γ. Διακόκης.
ΘΗΒΩΝ: Κ. Σ. Χατζηλιάννου.
ΚΑΒΑΛΑΣ: Ι. Θ. Δουρούκας.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Βέο. Κ. Αστεριάδης.
ΜΕΓΑΡΩΝ: Στ. Ν. Κλαμαρής.
Ν. ΦΑΛΑΗΡΩΥ: Ναταλία Π. Παρά.
ΠΑΤΡΩΝ Σπ. Ηλ. Κοσιούκης, Γ. Χ. Τομα-
ρόπουλος.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θ. Γ. Βασιλάς, Α. Γ. Βασιλάς.
ΠΥΡΓΟΥ: Νίνα Γ. Φιλίππου.
ΣΥΡΟΥ: Ιω. Μορατίνας, Ν. Ι. Βάτης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών εθρόνων δοθέν τήν λύσιν τά όνόματα
έπέδρασαν εις τήν Κληρωθία και έκληρωθή ήν
έν Πόργω ΝΙΝΑ, Γ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, ή όποία ανε-
γράφη διά τρεις μήνας από τής Σεπτεμβρίου.